

TEZAUUR LITURGIC
9 NOIEMBRIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA
SF. IERARH
NECTARIE
DE LA EGHINA,
MITROPOLITUL
PENTAPOLISULUI

ATENA, 1955

9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῶν Ὁσίων τοῖς ἴχνεσιν, Ἱεράρχα Νεκτάριε, ἐν ἐσχάτοις ἔτεσιν ἠκολούθησας, τῇ καθαρᾷ πολιτεία σου, καὶ τρόπων χρηστότητι, καὶ φρονήσει ἀληθεῖ, καὶ ἀγάπης ταῖς χαρίσι· διὰ τοῦτο σε, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης ἀγιάσας, τῶν Ἁγίων τῇ χορείᾳ περιφανῶς σε ἠρίθμησε.

Ὡς τὸ νέκταρ τῆς χάριτος, φερωνύμως δεξάμενος, ἱερὲ Νεκτάριε τῇ καρδίᾳ σου, τῇ τῶν σῶν λόγων γλυκύτητι, εὐφραίνεις ἐν Πνεύματι, τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν, ὡς σοφὸς καὶ θεόπνευστος, καὶ θαυμάτων σου, ταῖς ἀκτίσιν ἀεὶ καταπυρσεύεις, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, λαμπруνομένην τῇ δόξῃ σου.

Εἰς ὁσμὴν τὴν οὐράνιον, τῶν τιμίων λειψάνων σου, δοξασθέντων χάριτι θεοῦ Πνεύματος, μέτ' εὐλαβείας προστρέχοντες, Νεκτάριε Ὅσιε, ἐξ αὐτῶν ἁγιασμόν, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν κομιζόμεθα, καὶ ἰάσεις λαμβάνουσι ταχείας, οἱ νοσοῦντες ἀνιάτως, μεγαλοφώνως τιμῶντές σε.

Τὴν Μονὴν ἣν ἀνήγειρας, καὶ κανόσι τετείχικας, εἰς ψυχῶν Νεκτάριε περιποίησιν, σκέπε ἀπαύστως καὶ φύλαττε, Αἰγίνη τῇ νήσῳ δέ, δίδου Πάτερ δασιλῶς, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν πρὸς τὸν Κύριον, ὑπὲρ ταύτης ἀεὶ καθικετεύων, σὺν τῷ ταύτης Ποιμενάρχη, Διονυσίῳ τῷ μάκαρι.

Δόξα... Ἦχος α'

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὸν νεοφανῆ φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας, Νεκτάριον τιμήσωμεν· οὗτος γὰρ ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις, ἐν ὁσίῳ καὶ ἀληθείᾳ, θεοπρεπῶς πολιτευσάμενος, τῶν πάλαι Ἁγίων, τὰς ἀρετὰς ἀνεμάξατο, καὶ σκεῦος ἐκλογῆς, κατὰ Παῦλον γενόμενος, ἐπαξίως δεδόξασται, τῇ ἁγιαστικῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ

ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία
Παρθένε.

Ἀπόστιχα Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ

Νέκταρ τὸ νοητόν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ, Νεκτάριε
πηγάξεις, Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς καθαρθεὶς τῷ
πνεύματι.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ
οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Μέγας ὡς ἀληθῶς, Θεράπων τοῦ Κυρίου ἐν τοῖς
ἐσχάτοις χρόνοις, Νεκτάριε ἐδείχθης, καὶ τοὺς
Πιστοὺς ἐστήριξας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων
αὐτοῦ.

Χαίρει πνευματικῶς, Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία, ὀρῶσά σου
τὴν χάριν, ἣν οὐρανόθεν εὔρες, Νεκτάριε Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα... Τριαδικὸν

Σοὶ πρεπεὶ Παντουργέ, Τρισήλιε Θεότης, ἡ αἴνεσις
καὶ δόξα, ὅτι τὸν Ἱεράρχην, τὸν θεῖόν σου ἐδόξασας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Λόγοις ἐν ἱεροῖς, κηρύττει σου τὴν δόξαν Παρθένε
Θεοτόκε, Νεκτάριος ὁ θεῖος, ὁ δοξασθεὶς τῷ
Πνεύματι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος αὐτῆς ἐρήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ ἀναβλύζεις γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πάσιν ἰάματα.

Ἔτερον Ἦχος δ Ταχὺ προκατάλαβε

Ὅσιως ἐβίωσας, ὡς Ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τὸν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν του Παρακλήτου, δοξασθεὶς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσαι, τοὺς πιστῶς προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Το ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τον Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν σίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ
ἕξις Προσόμοια.

Ἦχος α' Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἐσχάτοις καιροῖς,
ὥσπερ λύχνος πάμφωτος, Νεκτάριος ὁ σοφός, τῷ
κόσμῳ ἔλαμψε, καὶ ἠύγασε τοῖς πιστοῖς, Εὐαγγελίου
τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον, ἐν λόγῳ θεοπρεπεῖ, καὶ
πολιτεία ἀμέμπτῳ καὶ κρείττονι. Ὅθεν τῇ τοῦ
Παρακλήτου, δωρεᾷ δεδόξασται, καὶ παρέχει
ἀπαύστως, τοῖς αἰτοῦσι τὰ ἰάματα.

Βαβαὶ τῆς σῆς προμηθείας Χριστέ! Σὺ γὰρ ὡς
ὑπέσχου, θαυμαστῶς ἐδόξασας, Νεκτάριον τὸν σοφόν,
ὡς φίλον γνήσιον, θαυμάτων τῇ δωρεᾷ, τον σὲ
δοξάσαντα βίου λαμπρότητι, δεικνύων πᾶσι σαφῶς,
τῆς πρὸς σὲ Σῶτερ ἀγάπης τὴν δύναμιν. Ὅθεν ταῖς
αὐτοῦ πρεσβείαις, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ εἰρήνην
τελείαν, ἡμῖν δίδου Ὑπεράγαθε.

Σήμερον λαμπρῶς εὐφραίνονται, τῇ καινῇ σου μνήμῃ,
τῶν πιστῶν οἱ σύλλογοι, Νεκτάριε ἱερέ, ὑμνολογοῦντες
σε, χορεύει δὲ μυστικῶς, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῇ
δόξῃ σου, ἐδραῖωμα ἀρραγές, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις
εὐροῦσά σε· ἐξαιρέτως δὲ ἡ νῆσος, τῆς Αἰγίνης

γάννυται, ὥσπερ ὄλβον πλουτοῦσα, τὰ μυρίπνοά σου
λείψανα.

Προσόμοια ἕτερα Ἦχος β' Ποίοις εὐφημιῶν

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τὸν ἀρτιφανῶς ἀναλάμπαντα, καὶ τὴν
Ἐκκλησίαν φαιδρύναντα, ταῖς τῆς εὐσεβείας
λαμπηδόσι τὸ νέον, τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα,
τῶν πάλαι, Ἀρχιερέων τὸν ὁμόζηλον τῇ γὰρ αὐτῶν
πολιτεία, νουνεχῶς στοιχήσας, ἐδοξάσθη παρὰ
Χριστοῦ, τοῦ πᾶσι παρέχοντος, δι' αὐτοῦ τὸ μέγα
ἔλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τοῦ Θεοῦ τὸν θεῖον θεράποντα, καὶ τῶν
ἀρετῶν τὸ κειμήλιον, τῆς θεολογίας τὴν κιθάραν, τὸν
ἄρτι τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναβλύσαντα, τὸ νέκταρ, τῆς
εὐσεβείας τὸ οὐράνιον, λόγῳ τῆς χάριτος θείῳ, ἐκ
σοφῶν χειλέων, καὶ θαυμάτων τὴν δωρεάν, θεόθεν
δεξάμενον, τὸν θεόληπτον Νεκτάριον.

Ποίοις πνευματικοῖς ῥήμασι, μακαρίσωμέν σε
Ἱεράρχα; τον ἐν μέσῳ κόσμου βιώσαντα, βίον ἀληθῶς
ἐνθεώτατον, πράξειςιν ὁσίαις καὶ ἀμέμπτοις, ἐντεῦθεν,
Μονὴν ἁγίαν Θεῷ ἵδρυσας, ὡς ἄλλον, ψυχῶν λιμένα
ἀκλυδώνιστον, ἐν τῇ Αἰγίνη τῇ νήσῳ, ἣν ἀπαύστως
σκέπε, σὺν τῷ ταύτης καθηγητῇ, Νεκτάριε Ὅσιε,
Διονυσίῳ τῷ θεόφρονι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον φαιδρῶς ἐξέλαμψεν, ὡς ἀστήρ νεοφανής, ἡ νέα πανήγυρις τοῦ Ἱεράρχου Νεκταρίου, τὴν Ἐκκλησίαν καταλαμπρύνουσα. Δεῦτε οὖν, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, τούτῳ ἐκβοήσωμεν χαίροις ὁ τῶν πάλαι Ὁσίων, χαρακτηρίσας τὴν ζωὴν, ἐν ἡμέραις πονηραῖς, ἐν αἷς ἢ τῶν πολλῶν ἀγάπη ἐψύγη, ὡς ἔφη ὁ Σωτὴρ, χαίροις ὁ τῆ παιδείᾳ τὴν ἀρετὴν συνάψας, καὶ τῷ λόγῳ τῆς σοφίας σου, τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς φαιδρύνας, χαίροις Ἀρχιερέων καλλονή, τῆς Αἰγίνης προστάτης, καὶ τῆς οἰκείας Μονῆς, ἀντιλήπτωρ θερμότητος. Διὸ παμμακάρε Νεκτάριε, τῷ τῆς θείας μεγαλωσύνης θρόνῳ παριστάμενος, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Ὁ αὐτὸς

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀκρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'.7)

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ,

ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'.32)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ

δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἄξιους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεοτητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθὴ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγῳ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ

σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν
ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δὸς μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων
πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων
σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου.
Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ
ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη
με, τὸ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὀδηγήση με ἐν
γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ
θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισηλαεῖς αἱ ἐπίνοιαι
αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

ᾠχος α'

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία,
ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ νύμφη ἡ ἐκλεκτή, τοῦ οὐρανοῦ
Βασιλέως. Ἴδου γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ὁ ἀληθὴς
τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, Νεκτάριος ὁ Ὅσιος, τὰ πάλαι
σοι θεόθεν δεδογμένα, ἔτι ἅπαξ σφραγίζει, καὶ
διαπρυσίως κηρύττει, τῇ δόξῃ ἧ ἔδοξάσθη, παρὰ τοῦ
μόνου Θεοῦ. Ὅθεν στυλὸν καὶ ἐδραῖωμα, τοῦτον
κεκτημένη, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τὴν χάριν ὀρῶσα,
τῷ νυμφίῳ σου βόησον, Κύριε δόξα σοι.

ᾠχος β'

Τίς μὴ σκιρτήσῃ; τίς μὴ χορεύσῃ τῷ πνεύματι, ἐπὶ τῇ
νέα πανηγύρει, τοῦ Ἱεράρχου Νεκταρίου; πᾶσα γὰρ
ψυχὴ ἀγάλλεται, ὀρῶσα τοῦτον δεδοξασμένον, καὶ τῶν

Ἁγίων ἰσοστάσιον, καὶ ἐν θαύμασι περιφανῆ ὄθεν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τῶν προτερημάτων τὴν ὀσιότητα, μακαρίζοντες βοήσωμεν Ἰησοῦς Χριστός χθές καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠχος γ'

Δαβιτικὴν ἀναλαβόντες ῥῆσιν, τῷ Ἱερομύστη Νεκταρίῳ, προσφόρως βοήσωμεν λέγοντες Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται, παμμακάριστε Πάτερ· σὺ γὰρ σωφρόνως καὶ ἀμέμπτως πολιτευσάμενος, οὐρανόφρων ἐν βίῳ ὄφθης, καὶ Ἱεράρχης ὄσιος καὶ ἄκακος, καὶ ἱεροπρεπῶς τὰ πρὸς Θεὸν τελέσας, σοφῶς διηκόνησας, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν θαύμασιν ἀξίως δοξασθεὶς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις προφθάνεις, καὶ παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

ᾠχος δ'

Τῷ λόγῳ τῆς χάριτος διαπρέψας, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἐργάτης δόκιμος ὄφθης, Πάτερ Νεκτάριε, καὶ στόμα θεῖον προφητικῶς, καὶ τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγκύσεως, δι' ἡσυχίας Θεῷ ἠνώθης, ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ γενόμενος ἐν ἧ ψυχῶν ἐγείρας φροντιστήριον, καὶ τύπος ἀρετῶν ταῖς μοναζούσαις γεγονώς, καὶ πατὴρ καὶ διδάσκαλος, τὸν ὀσίοις πρέποντα ὕπνον κεκοίμησαι, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Ὡς ἱερὸς ὁ βίος σου, καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστος, θεοφόρε Νεκτάριε, ὡς ξένα σου τὰ θαύματα, ἃ καθ' ἑκάστην τελεῖς, τῇ δεδομένῃ σοι χάριτι! Τίς οὖν μὴ θαυμάσει σε, τὸν ὄντως ἀξιάγαστον; ἢ τίς μὴ δοξάσει σε, τὸν παρὰ Θεοῦ δοξασθέντα; πηγὴ γὰρ ἰαμάτων ὄφθησαν, τὰ θεῖά σου λείψανα· καλεπὰς γὰρ ἀσθενείας ἰῶνται, καὶ πνεύματα διώκουσιν ἀκάθαρτα, καὶ πᾶς πιστῶς προστρέχων, ψυχῶν σωτηρίαν λαμβάνει καὶ σωμάτων θεραπείαν, Χριστὸν δοξάζων, τὸν θαυμαστῶς σε δοξάσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε τῶν πιστῶν αἱ πατριαί, δεῦτε ἐν Αἰγίνῃ συνδράμωμεν, ξενοπρεπῆ θαυμάσια, ἃ ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἀρτίως ἐργάσατο· τὸν γὰρ θεόφρονα Νεκτάριον, ὡς εὐαγγελικῶς ἐμπρέψαντα, ἀθανάτοις χάρισι δοξάζει, ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο. Ὅθεν καὶ τὰ σεπτὰ αὐτοῦ ὀστέα, πλήρη εὐωδίας ἀνέδειξε καὶ πηγὴν ἰάσεων, τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσιν, ἐξ ὧν ὁσμῆς ζωῆς ἐμφορούμενοι, δαβιτικῶς βοήσωμεν. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ τῆς μεγαλωσύνης σου οὐκ ἔσται πέρας, δι' ἧς φιλάνθρωπε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος

τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. Α Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ἐξανατείλας ὡς ἀστὴρ
οὐρανόφωτος, καὶ αἴγλη τῶν σῶν θαυμάτων,
φωταγωγῶν νοητῶς, τοὺς ἐσκοτισμένους ἐν τοῖς
πάθεσιν· ὁ νοῦς ὁ θεόληπτος, ὁ φωτὸς θεοῦ ἐμπλεως,
ὁ ἐν τῷ νόμῳ, μελετήσας ὡς γέγραπται, τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, ἐν συνέσει Νεκτάριε λύχνος ὁ παμφαέστατος, ὁ
ἤδη τῷ βίῳ σου, τῆς εὐσεβείας τὸ φέγγος, αὐγάζων
Πάτερ τοῖς πέρασι. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς
καρδίας μου σύνεσιν.

Βίον πνευματικὸν διελθὼν, ἐν οὐρανίῳ Ἱεράρχα
φρονήματι, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δοχεῖον ὠφθης
σεπτόν, ταπεινοφροσύνη σεμνυνόμενος, καὶ τρόποις
χρηστότητος, καὶ ἀπλάστοις σου ἤθεσι, τὴν τῆς ψυχῆς
σου, ὑποφαίνων λαμπρότητα, δι' ἧς γέγονεν, ἐν ἀγίοις
ὁ κληρὸς σου. Ὅθεν τὴν τῶν λειψάνων σου σορὸν τὴν
μιρίπνοον, περικυκλοῦντες βοῶμεν, ἐν κατανύξει
Νεκτάριε ἡμῖν σωτηρίαν, καὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων,
δίδου ἐκάστοτε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, δεδοξασμένον σε ὄρῳσα Νεκτάριε, ἐν δόξῃ τῇ οὐρανίῳ, καὶ μεγαλύνει Χριστόν, τὸν θαυματουργὸν σε ἀναδείξαντα ἡ νῆσος Αἰγίνης δέ, ἐξαιρέτως φαιδρύνεται, ὡς κεκτημένη τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, ὡς ἀκένωτον, θησαυρὸν ἀγιάσματος. Πλέον δὲ τούτων γάννυται, Μονή σου ἡ ἔνθεος, πρὸς σὲ αἰεὶ ἀφορῳσα, καὶ ἐκβοῳσα σὺν δάκρυσιν· Σὺ δόξα μου πέλεις, καὶ ἀντίληψις καὶ σκέπη, Πάτερ καὶ ἔφορος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἔχει μὲν ἡ οὐράνιος Ἱερουσαλήμ, τὴν ἡγιασμένην ψυχὴν σου, σὺν τοῖς τῶν Ἁγίων πνεύμασιν, αἰίδιμε Νεκτάριε. Ἔχει δὲ καὶ ἡ νῆσος Αἰγίνης, τὰ χαριτόβρυτά σου λείψανα, πλοῦτον θεόσδοτον, καὶ ἰατροῖον ἄμισθον, παντοίων ἀρρωστημάτων, καὶ πάσης θλίψεως ἐν αὐτοῖς γὰρ προστρέχοντες, πανταχόθεν οἱ πάσχοντες, τὰς ἰάσεις κομίζονται, καὶ τα πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ εὐχαρίστῳ φωνῇ δοξάζουσι, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον· ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν

ἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α' Τῆς ἐρήμου πολίτης

Σηλυβρίας τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ ἀναβλύζεις γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Ὅσιως ἐβίωσας, ὡς Ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τὸν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν του Παρακλήτου, δοξασθεῖς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσαι, τοὺς πιστῶς προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος δι' οὗ ἀναστήσας τον Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν ταφον σου Σωτῆρ

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀνέτειλας ἡμῖν, τῇ ὁσίᾳ ζωῇ σου, Νεκτάριε Ὅσιε, καὶ πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν, πάντας ἡγειρας, Χριστοῦ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῦ σὲ δείξαντος, δεδοξασμένον σε Πάτερ, θαυμάτων δυνάμεσι.

Δόξα... Ὅμοιον

Ίασεις δαψιλεῖς, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, πηγάζει θαυμαστῶς, θεϊκῆ χορηγία, ἢ πάντιμος κάρα σου, μυστικῶς κατευφραίνουσα, τῇ τοῦ Πνεύματος, μυρεψικῆ εὐωδία, τοὺς προστρέχοντας, μέτ' εὐλαβείας καὶ πόθου, τῇ σῇ Μονῇ Ἄγιε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Αἱμάτων ἐξ ἀγνῶν, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων, τεκοῦσα καὶ ὃ ἦν, μὴ τραπέντα μηδόλως, παρθένος διέμεινας, μετὰ τόκον καὶ ἄφραστον· ὅθεν ἅπαντες, τὰ μεγαλεῖά σου Κόρη, μεγαλύνομεν, καὶ τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, σωθῆναι ἐλπίζομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ὠραιότητα

Τὴν καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καὶ τὴν εὐθύτητα, Πάτερ τῶν τρόπων σου, ὡς προσφορὰν πνευματικὴν, δεξάμενος ὁ Δεσπότης, ἱαμάτων κρήνην σε, ἐν Αἰγίνῃ ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τοῖς ἁγίοις λειψάνοις σου, τοῖς νέμουσιν ὁσμὴν οὐρανίαν, πᾶσι καὶ θεῖαν εὐωδίαν.

Δόξα... ᾠχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Καταπλήττει ἀληθῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, ἡ δοθεῖσα σοι σοφέ, θαυμάτων χάρις ἐκ Θεοῦ, ἡ ἐν τοῖς θείοις λειψάνοις σου ἐνεργουμένη. Ὅθεν τῇ Μονῇ, τῇ σῇ συρρέουσι, πλήθη εὐσεβῶν ἐκ πάσης τάξεως, καὶ οἱ νοσοῦντες ὑγείαν λαμβάνουσι, τῇ ἀντιλήψει σου Ἄγιε, ἐν εὐφροσύνῃ, Χριστὸν ὑμνοῦντες, τὸν ἀγιάσαντά σε Ὅσιε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ τῶν ὅλων συνοχεύς, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητής, συνεσχέθη ὑπὲρ νοῦν, ὅλος τῇ θεῖα σου γαστρί, μὴ ἀποστάς τῆς Πατρικῆς μονῆς Ἄκραντε, διπλοῦς δὲ ἐκ τῆς σῆς, μήτρας προέδραμεν, ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς τέλειος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν φύσιν ἐθέωσε, καὶ πάντα κόσμον διέσωσεν. Αὐτὸν δυσώπει, Θεογεννήτορ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα ᾠχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ὁρθοδόξων δογμάτων ἐρμηνευτής, διδαχῶν
θεοφθόγγων ὑφηγητής, δεικνύμενος Ὅσιε, Ἱεράρχης
ὡς ἔνθεος, τῶν εὐσεβῶν ῥυθμίζεις, ἐνθέως τὸ φρόνημα,
πρὸς θεϊκὴν ἀγάπην, καὶ τρίβον σωτήριον. Ὅθεν ἐν
Αἰγίνῃ, θεοφρόνως ἐγείρεις, Μονὴν σεπτὴν Ὅσιε, εἰς
ψυχῶν περιποίησιν, Θεοφόρε Νεκτάριε ἐν ἧ
Μοναζουσῶν ἡ πληθὺς, τὰ σεπτὰ σου προσκυνοῦσα
λείψανα, εὐλαβῶς ἐορτάζει, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μανναδόχον σε στάμνον καὶ λογικὴν, φωτοφόρον
λυχνίαν καὶ θεαυγῆ, ὁ Θεῖος Νεκτάριος, ἐπιστάμενος
Ἄχραντε, ταῖς σαῖς φωταγωγίαις, ψυχὴν καὶ διάνοιαν,
ὡς ἀρετῆς ἐργάτης, ἀξίως πεφώτισται· ὅθεν σε
παρθένον, ἐν ταύτῳ καὶ Μητέρα, Χριστοῦ
πανακήρατον, ὀρθοδόξως ἐκήρυξε, Θεοτόκε
Πανύμνητε. Καὶ νῦν τῆς τοῦ Υἱοῦ σου Ἀγνῆ, ἀπολαύων
ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμψεως, σὺν Ἀγγέλοις δοξάζει, τὴν
ἄρρητον δόξαν σου.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς
ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὡς
χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἄγιω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
(Κεφ. κδ'. 42-47) Εἶπεν ὁ Κύριος, γρηγορεῖτε...

Ὁ Ν' Ψαλμὸς

Δόξα...

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὰ ὀνόμημά μου.

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ὁ Θεοφόρος Νεκτάριος, τὸ νέον τῆς Ἐκκλησίας ἀγλάϊσμα, τὸν τῆς ἀρετῆς περάνας δρόμον, τὴν πρὸς οὐρανὸν πορείαν ἐποιήσατο, καὶ ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων λαμπρότησι σκηνώσας, ἀνακεκαλυμμένως τρυφᾷ, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης, τὰς ἐλλάμπεις δεχόμενος ἡμῖν δὲ ἐξαιτεῖται, κινδύνων ἀπαλλαγὴν, καὶ εἰρήνην σταθηράν, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα οἱ Κανόνες. Τῆς Θεοτόκου εἰς ς' καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου φέρων τὴν δὲ ἀκροστιχίδα.

Χαρᾶς νοητῆς ἀξιώσόν με Κόρη. Γερασίμου.

Ῥδὴ α' Ἦχος α'
Ὁ Εἰρμὸς

Ῥδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Χαρίτων τὴν ἄβυσσον σαρκὶ τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, χάριν μοι δώρησαι, τοῖς χεῖλεσί μου Ἀγνή, ὅπως ὑμνήσω εὐσεβῶς, τὰ μεγαλεῖα σου.

Ἀνήροτος ἄρουρα, Παρθένε ὄφθης, ἀσπόρως
βλαστήσασα, ζωῆς τὸν πρῦτανιν, τὸν ἐκ τῆς πάλαι
φθορᾶς, ζωοποιήσαντα ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Ῥημάτων αἰνίγματα, προφητοφθόγγων, ἐν σοὶ πέρας
ἔλαβον, Παρθένε Ἄκραντε σὺ γὰρ τεκοῦσα Χριστόν,
τύπους τοῦ Νόμου καὶ σκιάς, σαφῶς ἐπλήρωσας.

Ἀνθήσασαν ράβδον σε, ὁ Ἡσαΐας, Παρθένε
προέγραψεν, ἐν θείῳ Πνεύματι· σὺ γὰρ Χριστόν τὸν
Θεόν, οἷά περ ἄνθος μυστικόν, ἀφράστως ἦνθησας.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Νεκταρίῳ αἴνεσις τῷ θεηγόρῳ. Γερασίμου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτὸς

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, τῶν πρεσβειῶν σου, φωτὶ
διασκέδασον, καὶ λόγον δίδου μοι, ὡς ἂν ὑμνήσω
φαιδρῶς, Νεκτάριε θαυματουργέ, τὴν θείαν μνήμην
σου.

Ἐσχάτοις ἐν ἔτεσιν, ἐξανατείλας, ὡς ἥλιος ἄδυτος, φωτὶ
τῶν ἔργων σου, Εὐαγγελίου τὸ φῶς, ἐκφαίνεις Πάτερ
θαυμαστῶς, πᾶσι τοῖς πέρασι.

Κατ' ἴχνος Νεκτάριε, ἀκολουθήσας, ζωῆς καθαρότητι,
τοῖς πάλαι Ὅσιε, Ἀρχιερεῦσι Χριστοῦ, ἴσος εὐκλείας
τῆς αὐτῶν, ὄφθης καὶ μέτοχος.

Θεοτοκίον

Τὴν φύσιν τὴν ἄστεκτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀφλέκτως
βαστάσασα, σαρκὶ γεγέννηκας, δίχα τροπῆς καὶ
φυρμοῦ, Χριστὸν τὸν πάντων Ποιητὴν, Παρθένε
Ἄχραντε.

Κανὼν δεῦτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νέκταρ ζωῆς ἡμῖν Πάτερ δίδως. Γερασίμου.

Ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐμφορηθεὶς βίῳ κρείττονι, τὸ
νέκταρ τῆς χάριτος, ἤδη ἀνέβλυσας, καὶ
κατηύφρανας, ἡμῶν τὰς διανοίας, Νεκτάριε Ὅσιε, τοῖς
σοῖς χαρίσμασι.

Ἐόρτιον αἴνεσιν, ἀγαλλομένη προσάδει σοι, καὶ νέαν
πανήγυριν, κροτεῖ σοι Ἄγιε, ἡ Ὁρθόδοξος, Ἁγία
Ἐκκλησία, τῇ σῇ ἀγιότητι, ἐχθροὺς αἰσχύνουσα.

Κοσμήσας τὸν βίον σου, ἀπο νεότητος Ὅσιε, ἠθῶν τῇ
σεμνότητι, τῆς ἀρετῆς ἐραστής, ὠφθης γνήσιος, καὶ τῆς
σοφίας μύστης, ἐνθέῳ φρονήματι, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Τὴν πάντων Βασίλισσαν, καὶ ἀειπάρθενον Δέσποιναν,
ὕμνων θείοις λόγοις σου, ἐκ ταύτης ἔλαβες, σθένος
ἄμαχον, καὶ πειρασμῶν ἐφόδους, ἐν βίῳ ὑπέμεινας,
ἀνδρείως Ἄγιε.

Καταβασία

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος,
καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ
ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω
γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ῥδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστε ὁ
Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανῶν, στερέωσας τὸν δεύτερον,
καὶ δράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε. (Δίς)

Σκηνὴ τοῦ Λόγου ἡ ἀμόλυντος, τὸ τῆς θείας δόξης
ἀγίασμα, ὁ οὐρανὸς ὁ λογικὸς, ἐξ οὗ κόσμῳ ἀνέτειλεν ὁ
ζωῆς ἄδυτος ἥλιος, Θεοτόκος ὑμνεῖσθω μοι.

Νόμους τῆς φύσεως διέλαθες, καὶ τὸν νομοδότην καὶ
Κύριον, δίχα φθορᾶς τε καὶ φурμοῦ, Θεοτόκε
ἐκύησας, ζωῆς νέας ἐγκαινίζοντα, τοὺς νόμους ἐν
Πνεύματι.

Ῥρος ἐδείχθης ἀλατόμητον, καὶ δασὺ καὶ πῖον ἐν
Πνεύματι, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ ἀπτόμενος Δέσποινα,
τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται, ὡς φησὶ Δαβὶδ ὁ Δίκαιος.

Ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος, τὸ θεοπρεπὲς ἰλαστήριον,
τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, ὁ εὐώδης παράδεισος,
ἀνυμνεῖσθω θείοις ἄσμασιν, ἡ Παρθένος καὶ
Δέσποινα.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Ἀγάπη θεία ἐκ νεότητος, Πάτερ, ἱερῶς στοιχειούμενος, ἀκολουθῆσαι τῷ Χριστῷ ἡρετίσω Νεκτάριε, καὶ ἐκ πάσης ματαιότητος, ἐμφρόνως ἐμάκρυνας.

Ῥήσεσι Πάτερ τῶν χειλέων σου, στάξεις γλυκασμὸν τὸν οὐράνιον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶς, δεχομένων τὸν λόγον σου, καὶ παιδεύεις πρὸς τὰ κρείττονα, πιστῶν τὴν διάνοιαν.

Ἱεραρχῶν νέον ἀγλάϊσμα, ὄφθης Ἱεράρχα Νεκτάριε, ἀγιωσύνην ἀληθῆ, ἐνδυσάμενος Ὅσιε, πολιτείας καθαρότητι διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον

Ὡραῖσμένη ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς τῆς παρθενίας λαμπρότησι, τίκεις Θεὸν ὑπερφυῶς, μετὰ σώματος Ἄχραντε, καὶ τῆς Εὔας τὸ κατάκριμα, ἐν τῷ τόκῳ σου ἔλυσας.

Δεύτερος Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἁγίων σοφῶς ἰκνηλατήσας, τοὺς τρόπους καὶ πράξεις τὰς ἀγνάς, τὸν νοῦν σου καθηγίασας, ἐν πάσῃ ὀσιότητι, Νεκτάριε μακάριε, καὶ τὴν καρδίαν ἐκάθηρας.

Ραντίσματι ὕδατος τοῦ θείου, τὴν βλάβην τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, ἀπήλασας Νεκτάριε, καὶ πλοῦτος θείας

χάριτος, τοῖς Αἰγινήταις πέφηνας, θαυμαστωθεὶς θεῖῳ Πνεύματι.

Ζωὴν τὴν ἡσύχιον ποθήσας, Μονὴν ἄκοδόμησας σεπτὴν, ἐν τῇ Αἰγίνῃ Ὅσιε, καὶ τύπος θείων πράξεων, ἐν ταύτῃ ἐχρημάτισας, ταῖς μοναζούσαις Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ὡς Μήτηρ Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου, σπλαγχνίσθητι Κόρη ἐπ' ἐμοί, καὶ ἴασαι τὸν καύσωνα, τὸν τῆς ψυχῆς μου δέομαι, τῇ δρόσῳ τῆς σῆς χάριτος, ἵνα σωθεὶς μεγαλύνω σε.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ἀρετῆς διανύσας τὸν δρόμον Ὅσιε, θεοπρεπῶς μετετέθης πρὸς τὴν ἀγήρω ζωὴν, καὶ ἀγίων κοινωνὸς ὤφθης Νεκτάριε, μεθ' ὧν πρέσβευε αἰεὶ, τῷ Παντάνακτι Χριστῷ, δοθῆναι παισμάτων λύσιν, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, τοῖς ἐορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ὑπέριτον σάμινον καὶ θεοχώρητον, τὴν
ἀειπαρθένον Κόρην καὶ Θεοτόκον Ἀγνήν,
ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ μεγαλύνωμεν, ὅτι ἐρρύσατο
ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, τεκοῦσα ἀπειρογάμως, τὸν
Ἵπερούσιον Λόγον, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

Ἐν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ
Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη
ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση.
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν ὡς θρόνον νοητόν, ὁ
Χριστὸς ἀνέδειξεν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐν τοῖς κόλποις
του Πατρὸς αἰεὶ ὑπάρχων, καὶ ἐν γαστρὶ σου ὄλος ὄλω
ἐνωθεῖς μοι ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ πύλη ἦν προεῖδεν ὁ Ἰεζεκιήλ, λαμπομένην Ἄχραντε
αὐγαῖς παρθενικαῖς, δι' ἧς διῆλθεν ὁ πάντα κτίσας
Λόγος καὶ κεκλεισμένην σε λιπῶν μετὰ τὸν τόκον, σὺ
εἶ Θεοτόκε Πανάχραντε.

Σιών Θεοῦ ὠράθης καὶ κῆπος εὐθαλής, καὶ κλίνη
πορφυρόστρωτος καὶ κλῖμαξ ὑψηλή σὺ γὰρ ἐν νόμῳ
τυπικῶς προκηρυχθεῖσα, τὴν τῶν συμβόλων
διετράνωσας εἰκόνα, τὸν Δημιουργὸν σωματώσασα.

Ἀφλέκτως συλλαβοῦσα τὸ φῶς τὸ Πατρικόν, τον ἐν
πυρὶ λαλήσαντα καὶ γνόφῳ ἐν Σινᾷ, ἐν ταῖς ἀγκάλαις

σου βασιάζεις ὡσπερ βρέφος, ἀκαταφλέκτως ὡς ἡ βάτος Θεοτόκε, τὸν Δημιουργὸν πάσης Κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Ἁγίως σου τὸν βίον ἀνύσας ἐπὶ γῆς, Ἁγίων πάντων σύσκηνος ὄφθης ἐν οὐρανοῖς, τῶν δὲ λειψάνων σου ἡ θήκη ἀναβλύζει, ἀγιασμὸν καὶ σωτηρίαν τοῖς τελοῦσι, νόσοις Ἱεράρχα καὶ θλίψεσι.

Ἱερεύσας ὁσίως σοφὲ καὶ καθαρῶς, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος Χριστῷ τῷ παντουργῷ, καὶ ὡς θυσίαν καθαρὰν αὐτῷ προσῆξας, τὴν ἀκηλίδωτον ζωὴν σου Ἱεράρχα· ὅθεν κατ' ἀξίαν δεδόξασαι.

Νοσήματα ποικίλα καὶ πάθη καλεπά, ἡ παναγία κάρᾳ σου ἰᾶται θαυμασιῶς ἡ γὰρ ἐν ταύτῃ ἐνοικοῦσα θεία χαρις, ποικιλοτρόπως ἐνεργεῖ τοῖς προσιούσι, κατ' ἀναλογίαν τῆς Πίστεως.

Θεοτοκίον

Ἐτέχθη ἐκ γαστρὸς σου μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὁ ἄϋλος ὢν πρότερον μείνας ὃ ἦν Θεός, καὶ ἀναπλάσας τὸν Ἄδὰμ ἐκ τῆς κατάρας, τέκνα Θεοῦ ἀναδεικνύει τοὺς ἐν πίστει, σὲ ὡς Θεοτόκον δοξάζοντας.

Δεύτερος Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἡ σορὸς τῶν σῶν λειψάνων, τὴν ὁσμὴν τὴν τοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν εὐωδίαν Πάτερ τῆς ζωῆς τὴν

οὐράνιον, ἀρωματίζει Νεκτάριε μακάριε,
κατευφραίνουσα, τοὺς πρὸς αὐτὴν καταφεύγοντας.

Σώματός σου τὰς ὀρέξεις, κατεμάρανας Ὅσιε,
προσευχῇ συντόνω, καὶ τῇ ἐγκρατεία Νεκτάριε, τῆς δὲ
ψυχῆς τὰς δυνάμεις ἀνεπτέρωσας, θείῳ ἔρωτι, πρὸς
τὰς ἐλλάμπεις τοῦ Πνεύματος.

Ἠκολούθησας ἀμέμπτως, τοῖς χρηστοῖς Πάτερ τρόποις
σου, τῷ Διονυσίῳ, τῷ Αἰγίνης θείῳ ποιμάντορι, μεθ' οὗ
τῆς ἄνω μετέχων δόξης Ἄγιε, ταύτην σῶζεσθαι, ἀεὶ τὴν
νῆσον ἰκέτευε.

Θεοτοκίον

Μετὰ σώματος τεκοῦσα, τὸν ἀσώματον Κύριον,
Κεχαριτωμένη, ὥφθης ἀσωμάτων Δυνάμεων, ἀγιωτέρα
Ἄγνη καὶ ὑπερέχουσα ὅθεν ἅπαντες, ὑμνολογοῦμεν
τὴν δόξαν σου.

Καταβασία

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου
σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης,
Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱε τοῦ Θεοῦ ἄλλον γὰρ
ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν, τὸ ὄνομά σου

ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν
ὑπάρχεις. (Δίς)

Ἐνίζεις τῇ γεννήσει σου, Ἀγγέλων χορούς, καὶ σῶζεις
τῷ σῷ τόκῳ, βροτῶν τὰ συστήματα σὺ γὰρ Χριστὸν
ἀφθόρως ἔτεκες, τὸν τὰ διεστῶτα, συνάπαντα Παρθένε.

Ἰάτρευσον Πανάμωμε, ψυχὴν τὴν ἐμήν, δεινῶς
φαρμαχθεῖσαν, κακίστη ἁμαρτία, καὶ πρὸς τὸ φῶς με
καθοδήγησον, ἐναρέτου βίου, τῇ χάριτί σου Κόρη.

Ὡς ἄνθος σε πανεύοισμον, ὁ Λόγος εὐρών, ἀκανθῶν ἐν
μέσῳ, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε, καὶ ἐκ γαστροῦ σου σάρκα
εἴληφεν, ὁ σὲ προορίσας, Ἄγνη πρὸ τῶν αἰώνων.

Στολὴ ἐκ τῶν αἱμάτων σου, ὑφάνθη φρικτῶς, τῷ ἐκ τοῦ
μὴ ὄντος, τὰ ὄντα συστήσαντι· ἐκ σοῦ γὰρ σάρκα Κόρη
εἴληφεν, ὁ σὲ προορίσας, Ἄγνη πρὸ τῶν αἰώνων.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Σοφία τῇ τοῦ Πνεύματος, καὶ λόγῳ ζωῆς, πιστῶν τὰς
καρδίας, ρυθμίζεις Νεκτάριε, πρὸς πολιτείαν Πάτερ,
κρείττονα, ὡς τοῦ Εὐαγγελίου, σοφὸς Ἱεροκέρυξ.

Ἱεραρχίας ἔνδυμα, σοφὲ στολισθεῖς, ἔργοις ἐναρέτοις
τῶν αὐτὸ κατεποίκιλας, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος, καὶ
τῶν μυστηρίων, τῶν θείων οἰκονόμος.

Συνέσει καὶ πραότητι, ἐμπρέπων σοφῶς, ὀσίας
παρθένους, ἐνθέως συνήθροισας, καὶ τῷ Χριστῷ αὐτὰς
ὠδήγησας, λόγοις τε καὶ ἔργοις, ἀμέμπτου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Τῇ σῇ ἐλλάμπει Ἄχραντε, ψυχὴν τὴν ἐμὴν, τὴν
ἐξοφωμένην, παθῶν ἀμαυρότησιν, ὡς συμπαθῆς Ἄγνη
καταύγασον, καὶ τῷ θείῳ φόβῳ καθήλωσόν με ὅλον.

Δεύτερος Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἰάματα ἄφθονα, ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου, τῇ τοῦ
Παρακλήτου ἐπομβρία, αἰεὶ βλυστάνει Πάτερ Νεκτάριε,
καὶ ἀποδιώκει πονηρά, πνεύματα ἐκάστοτε, τῶν
αἰτούντων τὴν χάριν σου.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, καὶ πάσχουσι τὴν λύτρωσιν, τοῖς
προσερχομένοις σοι παρέχων, παύεις τὰ χρόνια
ἀσθενήματα, καὶ κατασβεννύεις χαλεπὴν,
πυρεσσόντων φλόγωσιν, δρόσῳ Πάτερ σῆς χάριτος.

Πατέρων ἰσότιμος, τῶν πάλαι ἐχρημάτισας, τούτων
μιμησάμενος τὸν τρόπον, τὸν θεῖον ζῆλον καὶ τὰς
λοιπὰς ἀρετάς, ταπεινοφροσύνη ἀληθεῖ, καὶ ἀπλάστοις
ἤθεσι, διαπρέψας Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ἀγνείας κειμήλιον, Παρθένε Παναμώμητε, ἔμψυχον
ἀλάβαστρον καὶ θεῖον, τοῦ κενωθέντος μύρου ἐν σοὶ

τῆς ζωῆς, σκεῦος εὐωδίας ἀρετῶν, τὴν ψυχὴν μου ἔργασαι, διὰ βίου σεμνότητος.

Καταβασία

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχεσ ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδὴ 5' Ὁ Εἰρμὸς

Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ· τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου κράζοντα, δόξα σοι. (Δίς)

Ὁ ἐκλάμπας ἐκ Πατρός, πρὸ αἰώνων ὡς Υἱός, ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν, ἐκ γαστρὸς σου προελθὼν, ἐθέωσε, Παρθενομητορ, βροτῶν τὸ φύραμα.

Νύμφη πάναγιος Πατρός, Μήτηρ ἄφθορος Υἱοῦ, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, ἢ καλὴ ἐν γυναιξί, τῷ Πνεύματι, προαγνισθεῖσα, Παρθένε Ἄχραντε.

Μυστηρίων θεϊκῶν, θησαυρὸς ὑπερφυῆς, οὐρανίων δωρεῶν, κιβωτὸς χρυσοειδῆς, Πανάμωμε, σαφῶς ἐδείχθης, Χριστὸν κυήσασα.

Ἐργαστήριον φρικτόν, καὶ παστὰς φωτοειδῆς, τῆς σαρκώσεως Ἀγνή, καθωράθης τοῦ Θεοῦ, μορφώσαντος, ἡμῶν τὴν σάρκα, ἐκ τῶν αἱμάτων σου.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Ὡς νεόφωτος ἀστήρ, ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς,
ἀναλάμπας μυστικῶς, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν,
Νεκτάριε, πρὸς θεῖον πόθον Πάτερ ἀνέφλεξας.

Θεοφρόνως ἐπὶ γῆς, καὶ σοφῶς πολιτευθεὶς, ἐν
ἡμέραις πονηραῖς, κατὰ Παῦλον τὸν σοφόν, Νεκτάριε,
παρὰ Κυρίου, λαμπρῶς δεδόξασαι.

Ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγίαν σου Μονήν, ὡς
στηρίξας ἀσφαλῶς, ὄρμον ἄκλυστον αὐτήν, ἀνέδειξας,
πρὸς σωτηρίαν, ψυχῶν Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητήν, καὶ τὴν
πάλαι τοῦ Ἀδάμ, ἀφανίσασα ἄράν, Πανάμωμε, τῆς των
παθῶν με, ῥῦσαι ζοφώσεως.

Δεύτερος Τὴν Θεῖαν ταύτην

Τὸ θεῖον νέκταρ τῆς χάριτος, δεξάμενος Νεκτάριε
Ὅσιε, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τὸν γλυκασμὸν τὸν οὐράνιον,
Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἄρτι ἐπήγασας.

Ἐν Ἱεράρχαις θεόληπτος, καὶ ἐν τοῖς διδασκάλοις
θεόσοφος, Πάτερ Νεκτάριε, ὡς ἀληθῶς ἐχρημάτισας,
ιδέαις ἐναρέτοις, καλλωπιζόμενος.

Ἔρῳδον καθάπερ ἠδύπνευστον, τῆ θείᾳ εὐωδία τοῦ
Πνεύματος, Πάτερ ἡ κάρᾳ σου, ἡμᾶς εὐφραίνει
Νεκτάριε, καὶ παύει τὸ δυσῶδες, παθῶν καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον

Δύναμιν δίδου μοι Πάναγνε, κατα τοῦ παλαιοῦ
πολεμήτορος, τοῦ καθ' ἑκάστην μοι, λόχους καί,
δόλους τεκταίνοντος, ἵνα τῆς τούτου βλάβης, φανῶ
ἀνώτερος.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ
θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας
κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Τῆ Ὑπερμάχῳ

Ὁρθοδοξίας τὸν ἀστέρα τὸν νεόφωτον, καὶ Ἐκκλησίας
τὸ νεόδημητον προτείχισμα Ἀνυμνήσωμεν καρδίας ἐν
εὐφροσύνῃ. Δοξασθεὶς γὰρ ἐνεργείᾳ τῆ τοῦ Πνεύματος.
Ἱαμάτων ἀναβλύζει χάριν ἄφθονον τοῖς κραυγάζουσι·
χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Ὁ Οἶκος

Ἄνθρωπος οὐρανόφρων, ἀνεδείχθης ἐν κόσμῳ,
Νεκτάριε Χριστοῦ Ἱεράρχα ζωὴν γὰρ ὁσίαν διελθὼν,
ἀκέραιος ὄσιος καὶ θεόληπτος, ἐν πᾶσιν ἐχρημάτισας
ἐντεῦθεν παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε δι' οὓ οἱ πιστοὶ ὑψοῦνται,
χαῖρε δι' οὓ ἐχθροὶ θαμβοῦνται.
Χαῖρε τῶν Ὁσίων Πατέρων ἐφάμιλλος,
χαῖρε Ὁρθοδόξων ὁ θεῖος διδάσκαλος.
Χαῖρε οἶκος ἀγιώτατος ἐνεργείας θεϊκῆς,
χαῖρε βίβλος θεοτύπωτος πολιτείας τῆς καινῆς.
Χαῖρε ὅτι ἀρτίως ἠμιλλήθης Ἁγίοις,
χαῖρε ὅτι ἐμφρόνως ἐχωρίσθης τῆς ὕλης.
Χαῖρε λαμπρὸν τῆς Πίστεως τρόπαιον,
χαῖρε σεπτὸν τῆς χάριτος ὄργανον.
Χαῖρε δι' οὓ Ἐκκλησία χορεύει,
χαῖρε δι' οὓ νῆσος Αἴγινα χαίρει.
Χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ θαυματουργοῦ καὶ κτίτορος τῆς ἐν Αἰγίνῃ Ἱεράς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Μοναζουσῶν, κοιμηθέντος ὁσίως κατὰ τὸ ἔτος 1920.

Στίχοι

Νέκταρ τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου πίνων,
Νᾶμα Νεκτάριε ἰάσεων βλύζεις.
Ἄμφ' ἐνάτη Νεκταρίοιο ἐκ ῥεθέων θυμὸς ἦρθη.

Ωδή ζ' Ὁ Εἰρμὸς

Τους ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐκ ἤψατο οὐδὲ
παρηνώχλησε τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς
στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. (Δίς)

Κεκοσμημένη θείοις κροσσωτοῖς, ὡς πάντων
βασίλισσα ἀρετῶν ὑπερφυῶν, ἔστης ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ
Υἱοῦ καὶ Πλάστου, ὑπὲρ νοῦν ἐκλάμπουσα,
παρθενικαῖς καλλοναῖς, Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ.

Ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Θεός, θεῶσαι βουλόμενος
διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον ἐκ
σοῦ τὴν σάρκα, τοῦ Ἀδάμ ἐνδύεται, καὶ σὲ Προστάτιν
Ἄγνή, δείκνυσι κόσμου παντός.

Ῥερυπωμένον βίον μετελθὼν, τὸ κάλλος ἡμαύρωσα τῆς
ψυχῆς μου ὀλικῶς, ἀλλὰ σὺ δίδου μοι μετάνοιαν
Παρθένε, καὶ παισιμάτων ἄφεσιν, ἵνα Χριστῷ τῷ Θεῷ,
δουλεύσω εἰλικρινῶς.

Ἡ ὑπερτέρα πάντων ἀληθῶς, ὡς Μήτηρ πανάφθορος
τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, πάσης φθορᾶς ὑπέρτερον τὸν
νοῦν μου, δεῖξον καὶ φωτὶ με λάμπρυνον, τῆς ἀγλαΐας
τῆς σῆς, Θεογεννητορ Ἄγνή.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Γνώμη εὐθεία Πάτερ λειτουργῶν, Χριστῷ τῷ
Παντάνακτι καὶ καρδίᾳ καθαρᾷ, τὸν φωτισμὸν τοῦ

Παρακλήτου εἰσεδέξω, τῆ ψυχῆ σου Ὅσιε, εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὁλολαμπῆς ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἐσχάτοις ἐν ἔτεσιν ἀνατείλας νοητῶς, φωταγωγεῖς τῶν εὐσεβῶν τὰς διανοίας, τῷ φωτὶ τῶν ἔργων σου, Νεκτάριε ἱερέ, Ἱεραρχῶν καλλονή.

Ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος ἀεὶ, ὡς ἄλλο Νεκτάριε ἰατρεῖον θαυμαστόν, ἢ τῶν λειψάνων σου σορὸς Πάτερ παρέχει, τοῖς πιστῶς προστρέχουσιν, ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ, τῆ εὐαγεῖ σου Μονῇ.

Θεοτοκίον

Ὡς τοῦ Σωτῆρος Μῆτερ καί, Θεοῦ, Παρθένε Πανάμωμε ὄμματί σου συμπαθεῖ, βλέπον τὴν κάκωσιν ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, καὶ βιαίας ρῦσαι με, ἔξεως τῆς πονηραῖς, τῶν ὀλεθρίων παθῶν.

Δεύτερος Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἱαμάτων σε, πηγὴν Πάτερ ἀνέδειξε, Χριστὸς δοξάσας σε, ὁ ὑπὸ σοῦ δοξασθεῖς ἐντεῦθεν οἱ πάσχοντες, ποικίλοις πάθεσι, καταφεύγουσι, τῆ θήκη τῶν λειψάνων σου, καὶ εὐρίσκουσιν ὑγείαν.

Διδαγμάτων σου, τὰ ἱερά συντάγματα, ἀεὶ εὐφραίνουσι, τῶν εὐσεβῶν τὰς ψυχάς· Ἄγιω γὰρ Πνεύματι, Πάτερ κινούμενος, τὸν τῆς χάριτος, λόγον σοφῶς συνέγραψας, καὶ ζωῆς τὰς ὑποθήκας.

Ὡς πραότατος, καὶ ταπεινὸς καὶ μέτριος, τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, Πάτερ ἐπλήσθης φωτὸς ἐντεῦθεν θεόληπτος, ἐφαίνου Ὅσιε, πρὸς τὰ κρείττονα, μυσταγωγῶν χαρίσματα, θεαρέστου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Σωματώσασα Θεὸν τὸν Ὑπερούσιον, ἐκ τῶν αἱμάτων σου, δίχα τροπῆς καὶ φυρμιοῦ, σωτήριος γέφυρα, ἡμᾶς ἀνάγουσα, πρὸς οὐράνια, ὧφθης τοῖς πίσει κράζουσι, καῖρε Κεχαριτωμένη

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν· ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Γεννᾶται ὁ ἄναρχος, ἐν χρόνῳ σαρκικῶς, ἐκ σοῦ Ἀειπαρθένε, καὶ μετὰ τοκετόν, παρθένον τηρεῖ σε, ὡς πρὸ τόκου Ἀγνήν ὠ τῶν ὑπὲρ νοῦν σου ἀρρήτων μεγαλείων!

Ἐν θρόνῳ ὡς σύνθρονος, Πατὴρ καὶ ἐν χερσὶ, ταῖς
σαῖς ὡσπερ νήπιον, βροτοῖς ὁμοιωθεὶς, ὁ Λόγος
ὄρᾶται, ὁ συνέχων τὸ πᾶν, καὶ ἀνακαινίζει, Παρθένε
τοὺς φθαρέντας.

Γευμάτων χρηστότητος, ἀκένωτος πηγή, χαρίτων τοῦ
Πνεύματος λειμῶν πανευθαλής, ἐδείχθης Παρθένε,
τετοκυῖα Χριστόν, τὸν ζωοποιοῦντα, τοὺς σὲ
ὑπερυψοῦντας.

Ἁγίων Ἁγίαν σε, ἀνέδειξε Χριστός, Ἁγίων ὁ Ἅγιος, Υἱός
σου γεγονώς· διὸ τὴν ψυχὴν μου, ἐναγῆ τῇ φθορᾷ,
γεγονυῖαν Κόρη, ἀγίασον καὶ σῶσον.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Γνωρίσαι ὁ Κύριος, θελήσας τοῖς ἐν γῆ, ἣν δέδωκε
δόξαν σοι, σοφὴ ἐν οὐρανοῖς, πηγὴν ἰαμάτων, καὶ
θαυμάτων πολλῶν, ἔδειξε παμμάκαρ, τὰ θεῖα λείψανά
σου.

Ἐκ γῆς ἀνεφάνησαν, ὡς κρίνα τοῦ ἀγροῦ, εὐθὺς ὡς
ἠνοίγη σου, ὁ τάφος ὁ σεπτός, Νεκτάριε Πάτερ, τὰ
σεπτὰ σου ὁστά, ἐκπέμποντα πᾶσιν, ὁσμὴν ἀθανασίας.

Ῥυσθῆναι ἰκέτευε, Μονὴν σου τὴν σεπτὴν, ἐκ πάσης
στενώσεως, καὶ βλάβης καὶ ὀργῆς, ἐν σοὶ καυχωμένην,
Ἱεράρχα Χριστοῦ, καὶ τῇ πατρικῇ σου, στοργῇ
ἀνακειμένην.

Θεοτοκίον

Ἀσπόρως συνέλαβες, τὸν Πάντων Ποιητὴν, ἀφθόρως δὲ τέξασα, αὐτὸν μετὰ σαρκός, φθορᾶς με Παρθένε, σαρκικῶν λογισμῶν, τῇ χάριτί σου ῥῦσαι, τὸν σὸν οἰκτρὸν ἰκέτην.

Δεύτερος Παῖδας εὐαγεῖς

Γνώσει καὶ σοφία διαλάμπων, δογμάτων τῆς ἀληθείας Πάτερ Ὅσιε, Ὁρθοδόξου πίστεως, ἀκριβῆς διδάσκαλος, καὶ φυτοκόμος ἄριστος ἡθῶν σεμνότητος, ἐδείχθης Ἱεράρχα παμμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ρίζας, τῷ λόγῳ σου ἐκτέμνων.

Ἔχει σε ἡ Αἴγινα ἡ νῆσος, προσάτην καὶ ἀρωγὸν καὶ ἀντιλήπτορα, μετὰ τὸν θεόληπτον, Πάτερ Διονύσιον, μεθ' οὗ ἀπαύστως φύλαττε ταύτην Νεκτάριε, ἐκ πάσης συμφορᾶς καὶ ἀνάγκης, πίστει προσκυνοῦσαν, τὰ θεῖα λείψανά σου.

Ῥήσεσι τῶν θείων σου χειλέων, ὡς τέκνα πνευματικὰ σοι αἱ μονάστριαι, ἃς ἐν ταύτῃ Ὅσιε, τῇ Μονῇ συνήγαγες, ἐκ κοσμικῆς συγκύσεως καὶ ματαίωτος, ἐμφρόνως πειθαρχοῦσαι πρὸς δόξαν, ἄγονται τὴν θείαν, τελοῦσαί σου τὴν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε Παρθένε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων ἀγαλλίαμα, καὶ βροτῶν διάσωσμα, καὶ μέγα προσφύγιον, τῆς τῶν παθῶν με λύτρωσαι δουλείας τῆς

πονηρᾶς, καὶ δίδου μοι ἀνάνευσιν Κόρη, τῷ
κεκακωμένῳ, ἐχθροῦ τῆ ἐπηρεία.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου
διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος,
τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν Τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον
λυχνίαν τὴν πάγχρυσον, τὸν ναὸν τὸν ἔμψυχον, τὴν
σκηνὴν τὴν ἄκραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν
πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν. (Δίς)

Σωτηριώδη πηγὴν πολυχεύμονα, σὲ Θεοτόκε Παρθένε
γινώσκομεν, τῆς ζωῆς πηγάζουσαν, ὕδωρ τὸ ἀθάνατον,
καὶ τὰς καρδίας ποτίζουσαν πλουσίως, τῶν ὀρθοδόξως
ὑμνούντων σε Δέσποινα.

Ἱεροτύπως Μωσῆς σε προέγραψε, στάμνον, λυχνίαν
καὶ βάτον καὶ τράπεζαν, κιβωτὸν κατάχρυσον, καὶ
σκηνὴν θεότευκτον, ὧν τὰς ἐκβάσεις ἡμεῖς νῦν
καθορῶντες, σὲ ἀληθῆ Θεοτόκον δοξάζομεν.

Μετὰ σαρκὸς τὸν ἀσώματον τέξασα, ὃν ὁ Πατὴρ πρὸ
αἰῶνων ἐγέννησε, Λόγον τὸν Ὑπέρθεον, Θεοτόκε

Ἄχραντε, τῆς σωτηρίας ἡμῖν ὄφθης αἰτία, τοῖς
μεγαλύνουσι Κόρη τὸν τόκον σου.

Ὅλολαμπὲς ἀνεδείχθης παλάτιον, καὶ φωτοφόρος
καθέδρα καὶ πάγχρυσος, τοῦ ἐν κόλποις Ἄχραντε, τοῦ
Πατρὸς ὑπάρχοντος, Λόγου ἀφράστως ἐκ σοῦ
σωματωθέντος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἵπερκειμένη ἀπάσης τῆς κτίσεως, τῆς ὀρατῆς καὶ
ἀύλου Πανάχραντε, ὄφθης σωματώσασα, τὸν πάντων,
Δεσπόζοντα ὄθεν τὸν νοῦν μου τῆς κάτω προσπαθείας,
δειξον ὑπέρτερον Κόρη καὶ σῶσον με.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτὸς

Στέφανον δόξης ἐδέξω Νεκτάριε, παρὰ Χριστοῦ τοῦ
λαμπρῶς σε δοξάσαντος, ὁσίως τὸν δρόμον σου, Πάτερ
ὡς ἐτέλεσας, καὶ τῶν Ἁγίων ἰσότημος ἐδείχθης, μεθ' ὧν
δυσώπει τῶν τιμώντων σε.

Ἰεραρχίας στολὴν ἐνδυσάμενος, ἱερωτέραν αὐτὴν
Πάτερ ἔδειξας, ἱεροῖς σου σκάμμασι, καὶ ὁσίοις πόνοις
σου, καὶ τῶν Πατέρων τῶν πάλαι ἀνεμάξω, τῇ καθαρᾷ
σου ζωῇ τὴν λαμπρότητα.

Μέτ' ἐγκωμίων τελοῦσα τὴν μνήμην σου, ἢ τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία Νεκτάριε, χαίρει ἐν σοὶ Ἄγιε· ταύτην γὰρ
ἐφαίδρυνας, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις Ἰεράρχα,
ἡγιασμένος φανεὶς Θεῷ Πνεύματι.

Ὅσμην ζωῆς οὐρανίαν μυρίπνοον, ἣν ἀποπνέει ἡ πάντιμος κἀρα σου, νοητῶς μοι δώρησαι, τῇ ψυχῇ μου Ἄγιε, καὶ ὥσπερ μύρον εὐῶδες Πάτερ δέξαι, τοῦτον τὸν ὕμνον ὃν πόθῳ σοι ὕφανα.

Θεοτοκίον

Ἐψηλοτέρα τῶν ἄνω Δυνάμεων, καὶ λαμπροτέρα ἡλίου ὑπάρχουσα, ἀσυγκρίτως Δέσποινα, τὸν τῆς δόξης Ἡλίον, τὸν φωτοδότην Χριστὸν σαρκὶ τεκοῦσα, καταφωτίζεις τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Δεύτερος Ἄπας γηγενῆς

Στήλην ἀρετῶν, τῇ σῇ καθαρότητι Χριστὸς σε ἔδειξε, προμηθεΐα κρείττονι, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις Ἄγιε, καὶ ἔμψυχον παράδειγμα πρὸς βίον ἔνθεον, τῶν πιστῶν μὲν, τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, καὶ ἀπίστων τὸ θράσος αἰσχύνοντα.

Ἴνα τῆς ζωῆς, τῆς σῆς τὸ ὑπόλοιπον ἀνύσης Ὅσιε, ἡσύχως Νεκτάριε, ἐνδελεχεΐα θείας ἐνώσεως, κόσμου παντὸς ἐμάκρυνας καὶ τῇ σεπτῇ σου Μονῇ ἐν Αἰγίνῃ, Πάτερ κατεσκήνωσας, πρὸς Χριστὸν ὀλικῶς ἀναγόμενος.

Μέτοχος ζωῆς, τῆς ἄνω γενόμενος Πάτερ Νεκτάριε καὶ Ἀγγέλων σύσκηνος, ὡς θεαρέστως πολιτευσάμενος, ἀπαύστως καθικέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου, καὶ ἀπάσης, τῆς Ἑλλάδος Ἄγιε, τῆς πλουτούσης σε νέον ἀγλάϊσμα.

Ὅμιλοι πιστῶν, ἐκ πάσης συντρέχουσιν Ἑλλάδος
πάντοτε, τῇ Μονῇ σου Ἄγιε, καὶ θείαν χάριν καὶ πᾶσαν
αἴτησιν, ἐκ τῶν σεπτῶν λειψάνων σου πιστῶς
λαμβάνουσιν ἀλλ' ὃ Πάτερ κάμοῦ τοῦ ἱκέτου σου,
ὥσπερ οἶδας τὴν αἴτησιν πλήρωσον.

Θεοτοκίον

Ἐψωσας ἡμῶν, τὴν φύσιν τὴν ἔκπτωτον πρὸς τὰ
οὐράνια, τῷ ὑψίστῳ τόκῳ σου, Ἐπεραγία Κόρη
Πανύμνητε διὸ κάμοῦ ἀνύψωσον ψυχῆς τὴν ἔφεσιν,
πρὸς τὸ κάλλος, Δέσποινα τὸ ἄρρητον τῆς ἀλήκτου
ζωῆς καὶ λαμπρότητος.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι
λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων
φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος,
καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἄγνη
ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶρι Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ἡ Ἐκκλησία ἀγάλλου, καὶ ἄδε ἄσματα καινά, τὸν σὸν
υἱὸν εὐφημοῦσα καὶ ἱερὸν νυμφαγωγόν, Νεκτᾶριον τὸν
ἀρτίως, ἡγιασμένον φανέντα.

Ἐτερον ὅμοιον

Θεοπρεπῶς βιώσας, ἐμεγαλύνθησθαυμαστῶσ,
Νεκτάριε Ἱεράρχα, παρὰ τοῦ πάντων Ποιητοῦ·πηγὴ
θαυμάτων γὰρ ὄφθη, ἢ τῶν λειψάνων σου θήκη.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίωτε Κόρη, ἰκέτευε διὰ παντός, τὸν σὸν Υἱὸν
καὶ Δεσπότην, καὶ πολυεύσπλαχνον Θεόν, πάσης
ἀνάγκης, τοὺς εὐσεβεῖς Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἰσθῶμεν σίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ
ἐξῆς Προσόμοια. Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀσματικῶς συνελθόντες πανηγυρίσωμεν, τὴν μνήμην
τὴν ἁγίαν, Νεκταρίου τοῦ Θείου, τοῦ ἄρτι δοξασθέντος
παρὰ Χριστοῦ, τῆ τοῦ βίου λαμπρότητι, τῶν ἰαμάτων
ταῖς χάρισι θαυμαστῶσ, εὐσεβῶν εἰς περιποίησιν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη Πάτερ Νεκτάριε, ὡσ ἄλλη
καθορᾶται, Σιλῶαμ κολυμβήθρα νοσήματα γὰρ παύει
τὰ χαλεπά, καὶ ὑγείαν καὶ λύτρωσιν, τοῖς πρὸς αὐτὴν
προσιοῦσι νέμει ἀεὶ, ἐνεργείᾳ τῆ τοῦ Πνεύματος.

Τὶς ἐπαξίως ὑμνήσει τὰς δυναστείας σου, ὃ Ζωοδότα
Σῶτερ; ὅτι δέδωκας ἤδη, στῦλον καὶ ἐδραῖωμα
ἄρραγές, τῆ σεπτῆ Ἐκκλησίᾳ σου, τὸν θεηγόρον
Νεκτάριον ἀληθῶσ, τὸν ὀσίως σοι λατρεύσαντα.

Ἐπὲρ ὀσμὴν ἀγροῦ πλήρους κατὰ τὴν θεῖαν φωνὴν, ἢ
εὐωδία πέλει τῶν σεπτῶν σου λειψάνων, Νεκτάριε
τρισμακάρο τῶν εὐσεβῶν, τὰς αἰσθήσεις εὐφραίνουσα·

ὄθεν ἡ Αἴγινα βλέπouσα τὴν ἐν σοί, θείαν χάριν
μακαρίζει σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσιε Πάτερ, μελέτην θείου νόμου, τὸν βίον
ποιούμενος, τῶν πάλαι Ἁγίων, τὴν ζωὴν
ἐχαρακτήρισας· τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκός, ὑποτάξας
τῷ πνεύματι, χρηστότητα ἐποίησας, καὶ ὁσιότητα
ἠμφιάσω, ὡς Ἱεράρχης θεόσοφος, καὶ τῆς ἀρετῆς
ἀληθῆς ἐργάτης· ὄθεν λαμπρῶς παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθης,
καὶ ἰαμάτων κρήνη, ἢ τῶν λειψάνων σου σορὸς
ἐδείχθη, τῇ τοῦ Παρακλήτου ἐπισκιάσει. Ἄλλ' ὦ
Νεκτάριε μακάριε, ῥᾶνον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ
νέκταρ τῆς σῆς χάριτος, καὶ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε
οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος
τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ
Ἁγίου ἡ γ' καὶ ς' ᾠδή.

Ἀπόστολος

Προκείμενον ᾠχος βαρὺς

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.
Ἐφ. 5,8-19

Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτός...

Ἀλληλούϊα ᾠχος α'

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον [4,25-5,12]
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ...

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάρια

ᾠφθης Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, τῇ ὁσίᾳ σου βιοτῇ, ὅθεν καταυγάζεις, πιστῶν τὰς διανοίας, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι Πάτερ Νεκτάριε.

Χάριτι θαυμάτων παρὰ Χριστοῦ, λαμπρῶς ἐδοξάσθης, μετὰ τέλος σου τὸ σεπτόν· ὅθεν των λειψάνων, ἡ θήκη

σου πηγάζει, ἰάματα ποικίλα Πάτερ τοῖς πάσχοι.

Φύλαττε καὶ σκέπε τὴν σὴν Μονήν, Νεκτάριε Πάτερ,
τὴν τιμῶσάν σε εὐλαβῶς, καὶ ἀεὶ εὐλόγει, τὴν νῆσον τῆς
Αἰγίνης, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τῇ ἀντιλήψει σου.

Ἀπόλυσις

